

Тозъ българинъ да го търпя немога.
 Да минеме при другитѣ и тамъ
 да отдадемъ на Падишаха честь!

Соколъ. Въздържай се, Ефесъ паша, защото
 Султанъ Селимъ на царската си дума
 държи. Той не е отъ онезъ кои
 на дадена дума да не устои

(Минаватъ въ залата)

III.

Влизатъ Султанъ Селимъ и Майсторъ
 Лалйо и заставатъ до прозореца.
 Султанътъ.

Заслужвашъ поздравъ за славното дѣло,
 що равно нѣма на свѣта катъ него.

Майсторътъ. Тѣй както нѣма и равенъ на тебъ,
 Падишахъмъ, на този хубавъ святъ.

Султанътъ. Ела, ела да се прегърнемъ братски
 (прегръщатъ се)

За радостъ е, деньтъ що доживѣхме
 да видиме туй, що за насъ бѣ сънь —
 станало день и оживѣло въ плътъ.

Майсторътъ. Душата ми ликува, че изпълнихъ
 надеждата на светлия владетель...

Султанътъ.

И майсторъ, и мждрецъ виждамъ у тебъ.

Майсторътъ.

Що ми е далъ Аллахъ — доволенъ съмъ

(Султанътъ се замисля)

Султана.

Защо ти, майсторе, на менъ отказвашъ
 Валя да си, кждето пожелаешъ?

Майстора. Призвание Аллахъ ми отредилъ —
 де мога азъ това да измѣня!...

Да знаешъ самъ какъ трѣпна въ ожидане,
 шомъ смисля се за моята родина,
 де чакатъ ме да започна Божий храмъ,
 ожиданъ и възмечтанъ като блянъ...